Р Е Ш Е Н И Е
№ 43884

гр. София, 09.11.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Трето отделение 75 състав,** в публично заседание на 02.11.2026 г. в следния състав:

при участието на секретаря Наталия Дринова, като разгледа дело номер **9925** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).
Образувано е по жалба на М. Г. Ч. от [населено място], подадена чрез адв. М. М., с посочен съдебен адрес: [населено място], [улица], срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка (ЗППАМ) № 26-4332-002423 от 14.05.2026 г., издадена от полицейски инспектор в отдел „Пътна полиция“ при Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), с която на основание чл. 171, т. 2а, б. „а“ ЗДвП е наложена принудителна административна мярка (ПАМ) – прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство (ППС) – товарен автомобил „Р. М.“ с рег. [рег.номер на МПС] , за срок от 6 месеца.
Жалбоподателят счита, че оспорената заповед е незаконосъобразна, като твърди наличието на всички основания по чл. 146 от АПК за нейната отмяна. Доводите му се основават на издадените на 20.03.2026 г. и на 08.05.2026 г. актове за установяване на административно нарушение (АУАН) – съответно № 4471466 и № 0602209. Жалбоподателят ги възприема като издадени за едно и също нарушение, като акцентира върху допуснати според него противоречия относно часа и обстоятелствата на извършването му. Обосновава теза за тяхната незаконосъобразност и „недействителност“, а оттам – и за незаконосъобразност на основаната на тях ЗППАМ. Претендира отмяна на административния акт и присъждане на направените по делото разноски.
Ответникът – полицейски инспектор в отдел „Пътна полиция“ при Столична дирекция на вътрешните работи, в писмени бележки, представени чрез юрк. М., изразява становище за

неоснователност на жалбата. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.
Административен съд – София-град, III отделение, 75 състав, като обсъди изложените в жалбата доводи и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:
На 20.03.2026 г. срещу М. Г. Ч., като водач на товарен автомобил „Р. М.“ с рег. [рег.номер на МПС] , е съставен АУАН № 4471466 за допуснато нарушение на чл. 157, ал. 4 ЗДвП. Констатирано е, че всички контролни точки на водача са отнети и същият не е изпълнил законовото си задължение да върне свидетелството за управление на МПС в съответната служба на МВР. С посочения АУАН е иззето като доказателство СУМПС на водача с № [ЕИК].
На 08.05.2026 г. срещу М. Г. Ч. е съставен последващ АУАН № 0602209 за това, че на същата дата, около 10:10 часа, в [населено място], по [улица], с посока на движение от [улица]към автомагистрала „Х.“, управлява посоченото моторно превозно средство, като при извършена служебна проверка в информационните масиви на отдел „Пътна полиция“ при СДВР е установено, че водачът е с отнети всички контролни точки, а СУМПС е иззето със съставения по-рано АУАН № 4471466 от 20.03.2026 г. Извършеното деяние е квалифицирано като нарушение по чл. 150 във връзка с чл. 157, ал. 4 ЗДвП – управление на моторно превозно средство от лице, което не е правоспособен водач.
Въз основа на описаните в АУАН № 0602209 обстоятелства административният орган е издал процесната ЗППАМ № 26-4332-002423 от 14.05.2026 г., с която на основание чл. 171, т. 2а, б. „а“ ЗДвП е прекратена регистрацията на товарния автомобил „Р. М.“ с рег. [рег.номер на МПС] за срок от 6 месеца. Като адресат на принудителната административна мярка е посочен М. Г. Ч. в качеството му на собственик на превозното средство и водач, осъществил неправомерното управление.
При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:
Жалбата е подадена в законоустановения срок по чл. 149, ал. 1 АПК от активнолегитимирано лице с правен интерес, срещу индивидуален административен акт, подлежащ на съдебен контрол, поради което е процесуално допустима, а разгледана по същество – неоснователна.
Съгласно разпоредбата на чл. 168, ал. 1 АПК съдът не се ограничава само с обсъждане на основанията, посочени от оспорващия, а проверява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК.
Според чл. 172, ал. 1 ЗДвП (редакция ДВ, бр. 64 от 2025 г., в сила от 07.09.2025 г.) принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 2б, 4, т. 5, буква „а“, т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Заповед за прилагане на принудителна административна мярка по чл. 171, т. 2б не се издава и табелите с регистрационен номер и свидетелството за регистрация на моторното превозно средство не се отнемат, ако глобата за извършеното нарушение бъде заплатена в момента на налагането ѝ. Когато в срока по чл. 171, т. 2б глобата за извършеното нарушение бъде заплатена, принудителната административна мярка се прекратява.
Предвид посочената правна регламентация и приложените към административната преписка Заповед № 812з-1632 от 02.12.2021 г. на министъра на вътрешните работи, Заповед № 513з-12086 от 10.10.2025 г. и Заповед № 513з-3065 от 17.03.2026 г. на директора на СДВР, съдът приема, че оспореният индивидуален административен акт е издаден от материално и териториално компетентен административен орган.

ЗППАМ е издадена в предписаната от закона писмена форма и съдържа изискуемите съгласно чл. 59, ал. 2, т. 4 АПК фактически и правни основания за нейното издаване. В нея подробно и коректно са посочени релевантните факти и обстоятелства, обосноваващи възприетото от органа наличие на материалноправните предпоставки по чл. 171, т. 2а, б. „а“ ЗДвП.
Оспорената заповед е издадена и в съответствие с материалния закон.
Съгласно чл. 171, т. 2а, б. „а“ ЗДвП за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилага принудителна административна мярка прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство на собственик, който управлява моторно превозно средство, без да е правоспособен водач, не притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство, или след като е лишен от право да управлява моторно превозно средство по съдебен или административен ред, или свидетелството му за управление е временно отнето по реда на чл. 171, т. 1 или 4 или по реда на чл. 69а от Наказателно-процесуалния кодекс, както и на собственик, чието моторно превозно средство е управлявано от лице, за което са налице тези обстоятелства – за срок от 6 месеца до една година.
Процесната ЗППАМ е издадена в хипотезата, при която е установено управление на МПС от самия негов собственик, който е неправоспособен водач поради настъпила по силата на чл. 157, ал. 4 ЗДвП загуба на придобитата правоспособност след отнемане на всички контролни точки.
Неоснователно е възражението на жалбоподателя, че съставените два броя АУАН третират едно и също нарушение и че е нарушен принципът за забрана на повторно санкциониране. С първия акт (АУАН № 4471466 от 20.03.2026 г.) е констатирано бездействие и неизпълнение на задължението по чл. 157, ал. 4 от ЗДвП за предаване на свидетелството за управление в органите на МВР след изчерпване на контролните точки, при което документът е бил иззет като доказателство в образуваното административнонаказателно производство. С втория акт (АУАН № 0602209 от 08.05.2026 г.) е установено съвсем различно, последващо и самостоятелно деяние – активно противоправно управление на моторно превозно средство по пътната мрежа в нарушение на забраната по чл. 150 ЗДвП от лице, което няма качеството на правоспособен водач. Касае се за две отделни нарушения, осъществени в различно време и на различно място, с различен фактически състав и обект на засягане.
Напълно неоснователни са и доводите за незаконосъобразност и „недействителност“ на АУАН № 0602209 от 08.05.2026 г. поради твърдени неточности относно часа на проверката. Актът е съставен от оправомощено длъжностно лице, съдържа всички реквизити по чл. 42 от ЗАНН и по силата на чл. 189, ал. 2 ЗДвП притежава обвързваща доказателствена сила за отразените в него констатации до доказване на противното. В настоящото съдебно производство жалбоподателят не ангажира никакви годни доказателства за оборване на установените от контролните органи обстоятелства относно датата, часа, мястото и факта на управлението на товарния автомобил. Освен това, съгласно константната съдебна практика, законосъобразността на съставения АУАН не подлежи на самостоятелен инцидентен контрол в производството по оспорване на заповед за ПАМ, а същият служи като надлежно доказателствено средство, въз основа на което административният орган е установил релевантните факти.
Следва да се отбележи също, че загубването на правоспособността по чл. 157, ал. 4 ЗДвП

настъпва пряко по силата на закона от момента на влизане в сила на актовете, с които са отнети всички контролни точки, и не е обусловено от издаването или връчването на заповед за ПАМ по чл. 171, т. 4 ЗДвП. фактическото изземване на СУМПС като доказателство още на 20.03.2026 г. потвърждава, че към датата на управлението - 08.05.2026 г., водачът не е притежавал валиден документ и е действал в качеството на неправоспособен водач. При безспорно установения факт на управление на МПС от неправоспособния му собственик, материалноправните предпоставки по чл. 171, т. 2а, б. „а“ от ЗДвП са осъществени.
По изложените съображения съдът намира, че оспорената заповед е законосъобразна, като при издаването ѝ не са допуснати нарушения на административнопроизводствените правила или на материалния закон, поради което подадената жалба следва да бъде отхвърлена като неоснователна.
С оглед изхода на спора и на основание чл. 143, ал. 3 АПК във връзка с чл. 78, ал. 8 ГПК, чл. 37 от Закона за правната помощ и чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ, в полза на Столична дирекция на вътрешните работи следва да бъдат присъдени разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 100,00 евро.
Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2, предл. последно от АПК, Административен съд – София-град, III отделение, 75 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на М. Г. Ч. срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 26-4332-002423 от 14.05.2026 г., издадена от полицейски инспектор в отдел „Пътна полиция“ при Столична дирекция на вътрешните работи.
ОСЪЖДА М. Г. Ч. да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи юрисконсултско възнаграждение в размер на 100,00 (сто) евро.
Решението е окончателно и не подлежи на обжалване на основание чл. 172, ал. 5, изр. второ от ЗДвП.
Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на преписи от него по реда на чл. 137 от АПК.